mind nüüd ärra mo Wenna Käest, Esawi Käest, sest minna kardan tedda, et ta tulleb ja mind mahhalöök, ja Emmad Lastega hopis!

§. 211. Ja selsammal Ösel wõttis ta kelgest sest, mis ta Kätte sai, nonni Tük Lojust, omma Wenna Esawile Andi ja Melehead läkkitada. Mis suur Lojuste Warrandus Jakobbil on olnud, kabani juresi ärratulles, woib iggaüks sest arwata, et se paljas And agga, mis ta Esawile läkkitas, olli kakssadda Kitse, ja kakskümmend Sikko; kakssadda Emma Lammast ja kakskümmend Jära; kolmkümmend immetajad Kammelid ja nende Warsad; nellikümmend Lehma ja kümme Wärsi; kakskümmend Emma-Eeslid ja kümme Eesli-Warsa. Need andis ta omma Sullaste Kätte, igga Suggu Kärri isspäinis, ja ütles, nelle: Minge minno ell, ja jätke Maad igga Karja wahhele.

§. 212. Ja ta käskis sedda esssimest, ja ütles: Kui mo Wend Esaw so wasto tulleb, ja sinnult küssib, kelle pärrait sa olled, ja kus sa lähhed, ja kelle pärralt need on, mis sinno ees? Siis ütle: Se on so Sullase Jakobbi And, mis mo Issanda Esawile läkkitakse; ja sinno Sullane Jakob on isse ka meie tagga tullemas. Nenda käskis temma ka sedda teist, ja sedda kolmat, ja keik neid, kes nende Karjade pärrel käisid, ja ütles: Sedda mõda peate teie räkima Esawile, kui teie temma jure sata. Ta mõtles seäl jures sedda, ja ütles: Ma tahhan katsuda tedda ärraläppitada nende Andidega, mis mo eli käimad, ja pärrast sedda tahhan ma ta Silmad nähha sada, ehk ta siis wahhest minnust kuggu peab.

§. 213.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1779, lk. 29